

**СПРАВА «КАРАПАСЬ ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KARAPAS AND OTHERS v. UKRAINE)**

(заява № 54575/12 та 4 інші)

Стислий виклад рішення від 22 жовтня 2020 року

Заявники відбували покарання у вигляді позбавлення волі за вчинення різних злочинів. У різні дати національні суди задовольнили подання адміністрацій установ виконання покарань про умовно-дострокове звільнення заявників. Ці рішення ніким не оскаржувалися і вони набрали законної сили. Заявники були звільнені з установ виконання покарань упродовж трьох – шести днів після набрання законної сили відповідними судовими рішеннями щодо їхнього умовно-дострокового звільнення.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявники скаржилися за пунктом 1 статті 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на невинуватене продовження тримання їх під вартою після припинення існування відповідних підстав. У заяві № 54575/12 заявник також скаржився за пунктом 5 статті 5 Конвенції на відсутність забезпеченого правовою санкцією права на відшкодування у зв'язку з необґрунтованим триманням його під вартою.

Розглянувши скарги заявників за пунктом 1 статті 5 Конвенції, Європейський суд, посилаючись на свою попередню практику, нагадав, що адміністративні формальності, пов'язані зі звільненням з-під варти, не можуть виправдати затримку, що перевищує декілька годин. Європейський суд зазначив, що органам державної влади знадобилося від трьох до шести днів для звільнення заявників з під-варти. Також дійшовши висновку, що затримка у звільненні другого, третього, четвертого та п'ятого заявників була спричинена затримкою у повідомленні національними судами адміністрацій установ виконання покарань про набрання законної сили відповідними рішеннями, Європейський суд констатував порушення пункту 1 статті 5 Конвенції.

Щодо скарги заявника у заяві № 54575/12 Європейський суд, посилаючись на свою практику у справах проти України вказав, що заявник не мав забезпеченого правовою санкцією права на відшкодування у зв'язку з незаконним триманням його під вартою, і констатував порушення пункту 5 статті 5 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Вирішує* об'єднати заяви;

2. *Оголошує* прийнятними скарги заявників за пунктом 1 статті 5 Конвенції на відсутність обґрунтування для продовження тримання їх під вартою після зникнення відповідних підстав;

3. *Оголошує* прийнятною скаргу першого заявника за пунктом 5 статті 5 Конвенції на відсутність забезпеченого правовою санкцією права на відшкодування у зв'язку з необґрунтованим триманням його під вартою;

4. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції щодо всіх заявників;

5. *Постановляє*, що було порушено пункт 5 статті 5 Конвенції щодо першого заявника;

6. *Постановляє*, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) суми, зазначені у таблиці в додатку кожному заявнику в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись;

(ii) 850 (вісімсот п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись першому заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути сплачені на банківський рахунок представника першого заявника, пана Є. Л. Бойченка;

(iii) 1 000 (одна тисяча) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися другому та третьому заявникам спільно, в якості компенсації судових та інших витрат, які мають бути сплачені на банківський рахунок представника другого та третього заявників, пана В.Б. Глуценка;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції».